

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.062/2026/4.
A felperes:	felperes neve (felperes címe) Független Rendőr Szakszervezet
A felperes képviselője:	(felperesi képviselő címe; eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor)
Az alperes:	alperes neve (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos,
A per tárgya:	közszerződési jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.700.208/2025/16. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 65.000 (hatvanötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. január 1. és 2024. december 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a név1 Rendőrkapitányság állományában, a név2 Rendőrőrsön szolgálatirányító parancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. Elöljárói utasításra a beosztásába nem tartozóan rendszeresen végzett járőri, járőrvezetői, járőrszolgálati feladatokat, részt vett a közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzésében, meghatározott bűncselekmények kiszűrésében, megakadályozásában és felderítésében, tiltott horgászatok felderítésében, megakadályozásában, fokozott ellenőrzésekben, területellenőrzésekben, közlekedő vízijárművek ellenőrzésében. 2023 januárjától kezdődően utasítás alapján az éjszakás, 12 órás szolgálatparancsnoki szolgálatokon belül 21.30 és hajnali 5.30 között a név3 Rendőrőrs szolgálatparancsnokával közös gépkocsizó járőrszolgálatot teljesített és ehhez kapcsolódó intézkedéseket hajtott végre. A mindezen többlettevékenységek ellentételezése végett előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében kérte az alperes kötelezését – 2024. szeptember, október és november hónapok kivételével – a perbeli időszak 33 hónapjára 1.275.450 forint megbízási díj és annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira hivatkozott, a megbízási díj igényelt mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában jelölte meg.

[3] Az alperes a védíratában – a követelést mindenekelőtt jogalapjában vitatva, összecszerúságában legfeljebb a rendvédelmi illetményalap 50%-áig elismerve – a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően kötelezte az alperest 1.275.450 forint megbízási díj és annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére.

[5] Megállapította, a szolgálatparancsnok és a járőr – a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. melléklete szerint – eltérő beosztások. A járőrszolgálati tevékenység nem azonos a felperesre irányadó, a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 15. pontjában rögzített, a szolgálati idő legalább egyharmadát elérő közterületi feladatellátással, ami az alárendelt állomány ellenőrzését, felügyeletét és irányítását foglalja magában; továbbá a járőri munka nem feleltethető meg az ORFK utasítás egyéb pontjaiban, így többek között a 4. pont a)-b) alpontjaiban írt feladatoknak sem. A csatolt iratok (eligazító lapok, felperesi kimutatások,

Robotzsaru nyilvántartások) és a meghallgatott tanúk vallomásai alapján igazoltnak látta a felperesi, eredeti beosztáson kívüli többletmunkavégzést. Az alperes által különösen vitatott 52 szolgálatteljesítés tekintetében, amelyek a paksi szolgálatparancsnokkal közösen végzett gépkocsizó járőrszolgálatok voltak, részletes okfejtéssel mutatott rá, hogy azok sem minősültek a szolgálatirányító parancsnoki beosztáshoz tartozó feladatellátásnak. Rögzítette, a perbeli többlettevékenységet a felperes nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, szolgálati ideje jelentős részében végezte, az a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelhető, és mint ilyen a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra jogosít.

[6] A követelés Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogalapját a felperes részéről nem találta bizonyítottnak.

[7] A megbízási díj mértékét a keresettel egyezően a rendvédelmi illetményalap 100%-ában állapította meg, azt nem találta eltúlzottnak. A megbízási díj összegének meghatározásánál figyelemmel volt a többletfeladat mennyiségére, rendszerességére, folyamatosságára.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 1.057.886 forintba történő leszállítását kérte. Jogszabálysértésként jelölte meg a Hszt. 71. § (1), (3) és (5)-(6) bekezdéseit, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdését, továbbá a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdését. Hivatkozott az ORFK utasításban foglaltakra, különösen annak 15. pontjára, 17. pont b), e), f) és j) alpontjaira, 18. pont c) alpontjára, 30. pont a) és c) alpontjaira, 31. pont d) alpontjára, 32. pont f) alpontjára, 33. pont a) alpontjára.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben derítette fel és csak részben alkalmazta a megfelelő jogszabályokat, ezért téves jogi következtetésre jutott. Nem értékelte kellőképpen az ORFK utasítás 15. pontjában foglaltakat, mely szerint a szolgálatparancsnok feladatait úgy kell szervezni, hogy napi szolgálatteljesítési idejének legalább egyharmadát közterületen töltse, amely időtartamot elsődlegesen, de nem kizárólagosan az alárendelt állomány tevékenységének ellenőrzésére, irányítására és felügyeletére kell fordítania. Nem vette figyelembe megfelelően a tanúvallomásokat sem, így tanúl a 16. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal harmadik bekezdésében, tanú2 ugyanezen jegyzőkönyv 5. oldal első bekezdésében szereplő nyilatkozatait. A szolgálati idő alatt végzett tevékenységet, a feladatok végrehajtását nyilvánvalóan csakis szolgálat közben, a közterületen lehet ellenőrizni (így például a szolgálatteljesítés módját, a személyi szabadság korlátozásával járó intézkedést, a kényszerítő eszköz alkalmazását stb.). Hangsúlyozta, nem került az eljárás során teljes körűen bizonyításra, hogy a felperes vegyes szolgálatai (szolgálatirányító/járőr) esetén a szolgálatirányítói feladatai mellett ellátott járőri feladatai milyen mértékű többletmunkának tekinthetők, ugyanis az ORFK utasítás 15. pontja – mely 2023. február 23. napjáig volt hatályos – a szolgálatirányító parancsnok részére előírja, hogy

szolgálati idejének egyharmadát közterületen töltse el. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a ténytet, hogy a felperes munkaideje nem változott, nem eredeti besorolás szerinti munkája mellett, nem tényleges többletfeladatként végezte a tevékenységét. Az ORFK utasítást és a munkaköri leírást a Hszt.-vel összhangban kell értelmezni, ezek nem egymás kizárására, hanem kiegészítésére szolgálnak. Mindezek okán a kereset jogalapja nem áll fenn, ezért az elutasításának van helye.

[10] A másodlagos fellebbezési kérelme arra irányult, hogy a másodfokú bíróság a 2023. február 1. napjától kezdődő perbeli részidőszakra nézve – azaz 22 hónapra (helyesen: 20 hónapra) – a megbízási díj összegét szállítsa le a rendvédelmi illetményalap 75%-ára, vagyis összezszerűen – a teljes időszakot tekintve – 1.057.886 forintra (helyesen: 1.082.210 forintra). Ennek indoka, hogy megítélése szerint a napi beszámoló lapok nem támasztják alá azt a ténytet, miszerint a felperes 2023. február 1. napjától jelentős többletmunkát végzett a korábbi pertárgyi időszakhoz képest. E körben az elsőfokú ítélet [43] bekezdésében szereplő ténymegállapítás nem helytálló.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[12] Felhívta a figyelmet, hogy az ítélet felülbírálata az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mellett végezhető el, miután e tekintetben konkrét jogszabálysértést az alperes nem jelölt meg. Rámutatott, hogy az irányadó jogi normák alapján egyértelmű, a szolgálatirányító parancsnok és a járőr, járőrvezető, járőrparancsnok nem azonos beosztások; a szolgálatirányító parancsnok az utóbbiak irányítását, koordinálását, ellenőrzését végzi. A perbeli többletfeladatokat a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) tartalmazza, így azok járőri feladatok. A közterületen történő szolgálatellátás (ORFK utasítás 15. pont) csupán a munkavégzés helyével kapcsolatos rendelkezés, nem jelenti a járőri feladatok szolgálatirányító parancsnoki beosztásba sorolását. A fellebbezésben hivatkozott tanúvallomások a végzett feladatok jellegét nem cáfolják. A parancsnoki feladatok egyrészt nem lehetnek azonosak a járőri intézkedések végrehajtásával, másrészt azok nem csupán a helyszínen végezhetőek. E körben több jogerős bírósági döntés is született már, melyek rendre az ő álláspontját erősítették meg.

[13] A megbízási díj megállapított mértéke arányban áll azzal, hogy rendszeresen, szolgálatai nagyobb részében végezte a járőri feladatokat. A Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosítása a jogalap szempontjából lehet releváns, az a díjazás mértékét nem befolyásolja. Kiemelte, hogy 2023. február 1. napjától az éjszakai szolgálatban gépkocsizó járőrszolgálatra kötelezték.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[14] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[15] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő

alkalmazásával, az irányadó ítélkezési gyakorlatra tekintettel megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival az ítélőtábla – azok megismétlése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[16] A másodfokú bíróság mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy az alperes a törvényszék tényállás-megállapítási és bizonyítékértékelési tevékenységével összefüggésben – ahogyan ezt a felperes a fellebbezési ellenkérelmében maga is kiemelte – konkrét jogszabálysértést nem jelölt meg, ami a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére, valamint a felsőbírósági joggyakorlatra (Kúria Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) figyelemmel e körben az érdemi felülbírálatot akadályozta. Az eljárási szabályok érvényesülésének hivatalbóli ellenőrzése okán megjegyzendő ugyanakkor, hogy iratellenesség, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes értékelése – amely adott esetben az ítélet megalapozatlanságát eredményezhette volna – nem volt azonosítható, ezért az ítélőtábla az elsőfokú eljárásban megállapított tényállást ítélkezése alapjául elfogadta.

[17] Az alperes a fellebbezésében – tartalmát tekintve – az idézett tanúvallomás-részletek nem megfelelő bírói értékelésére vonatkozó (eljárásjogi jellegű, de konkrét eljárásjogi rendelkezés megsértését meg nem jelölő) érvelésén keresztül is elsősorban az ítélet jogalapra vonatkozó anyagi jogi álláspontjának felülbírálatát indítványozta. A másodfokú bíróságnak arról kellett ezért döntenie, hogy a felperes által megjelölt és a törvényszék által megállapított többlettevékenységek az eredeti kinevezése szerinti beosztásába tartozó feladatok voltak-e vagy sem. Ennek során mérlegelési körébe vonta a hasonló tényállású ügyekben kialakult ítélőtáblai gyakorlatot, amelytől a perbeli esetben sem kívánt eltérni (ld. többek között Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.436/2025/4., 3.Kf.700.473/2025/4., 3.Kf.700.148/2026/4., 1.Kf.700.146/2026/4., 1.Kf.700.071/2026/4.)

[18] A jogalap körében megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság arról, hogy amennyiben a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett, az alól nem mentesítve végzi, ezért a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés]. Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a szolgálatirányító parancsnok beosztás volt. A 30/2015. BMr. 2. melléklete külön beosztásként nevesíti a járőr, járőrvezető, járőrparancsnok, illetve a szolgálatparancsnok beosztásokat. A szolgálatparancsnok és a járőr, járőrvezető beosztások egymástól eltérnek, előbbi nem járőrszolgálatot, hanem utóbbiak irányítását, koordinálását és ellenőrzését végzi. A két beosztás eltérőségét, feladatainak különbözőségét bizonyítja továbbá, hogy míg az előbbi feladatairól az ORFK utasítás, addig az utóbbiakéről a Járőrszabályzat rendelkezik. Mindezek tükrében lényeges az, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapból eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott

(Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.). Az alperes megalapozatlanul és helytelenül hivatkozott az ORFK utasítás 15. pontjában foglaltakra, a szolgálatparancsnoknak ugyanis a saját beosztásában, saját munkaköri feladatait ellátva kell a napi szolgálatteljesítési idejének legalább egyharmadát közterületen töltenie, vagyis az alárendelt állomány koordinálása, irányítása és ellenőrzése céljából; ugyanakkor a perbeli közterületi feladatok során nem e vezetői minőségében, hanem járőrként járt el. Az alperes fellebbezési érvelése e vonatkozásban azért is téves, mert a napi szolgálatteljesítési idő egyharmadát elérő közterületen történő szolgálatellátás a felperes előírt feladatainak munkavégzési helyszínével kapcsolatos, s nem eredményezheti a járőri beosztás (járőrszolgálat) feladatainak ellátását. A két beosztás azonos feladatellátását önmagában kizárja azok egymás alá-fölérendeltsége: egyik beosztásnak (szolgálatirányító parancsnok) a másik (járőr) feletti ellenőrzési, utasításadási és beszámoltatási jogköre.

[19] Az alperes minden alapot nélkülözően hivatkozott a munkaidő változatlanságára. A többletfeladatok ellátásának megbízási díjjal történő ellentételezése ugyanis nem igényli annak túlszolgálatban történő ellátását, az nem tényállási elem. Emellett a fellebbezésben idézett tanúvallomások sem tudták megdönteni a becsatolt okiratokból (eligazító és beszámoló lapok) kiolvasható többletfeladatvégzést; ezek ugyanis kétségtelenül alátámasztották, hogy a felperes a közterületi szolgálatai során nem csupán a szolgálatirányító parancsnoki beosztásából fakadó ellenőrzési, koordináló és irányító feladatokat hajtotta végre, hanem konkrét intézkedéseket is foganatosított. Annak megítélése pedig, hogy utóbbiak jellegüknél fogva megalapozzák-e a megbízási díjra való jogosultságot nem tény-, hanem jogkérdés, melynek körében a tanúvallomások relevanciával nem bírnak, azt a bíróságnak kell – az alkalmazandó jogszabályokkal és a kialakult bírói gyakorlattal összevetve – értékelnie.

[20] A Hszt. 71. § (3) bekezdésének módosításával a jogalkotó szándéka arra irányult, hogy a többletszolgálatért járó helyettesítési díjra a hivatásos állomány tagja csak azokban az esetekben legyen jogosult, amikor a többletfeladat ellátása valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit. Az elsőfokú bíróság – ugyan sommásan –, de indokát adta annak, hogy a felperes által a szolgálatirányító parancsnok beosztása mellett rendszeresen végzett járőri feladatokat miért tekintette jelentős többletmunkavégzésnek. Megállapítható, hogy figyelemmel volt a felperes speciális helyzetére, jelesen arra, hogy a szolgálatirányító parancsnoki beosztásában ténylegesen (nyilvánvalóan többletfelelőséggel és szervezési feladatokkal is járó) vezetői munkát végzett, mivel előbbi beosztásában az alárendelt állomány munkáját is irányította, koordinálta, ellenőrizte és beszámoltatásukat végezte. Mindezek mellett vett részt rendszeresen a közúti közlekedési szabályok betartásának ellenőrzésében, meghatározott bűncselekmények kiszűrésében, megakadályozásában és felderítésében, tiltott horgászatok felderítésében, megakadályozásában, fokozott ellenőrzésekben, területellenőrzésekben, közlekedő vízijárművek ellenőrzésében, illetve napi statisztikai adatszolgáltatásban; 2023 januárjától kezdődően pedig utasítás alapján az éjszakai, 12 órás szolgálatparancsnoki szolgálatokon belül 21.30 és hajnali 5.30 között a név3 Rendőrség szolgálatparancsnokával közös gépkocsizó járőrszolgálatot látott el. Az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetésre jutott, amikor ezen körülmények összességét jelentős többletmunkavégzésként értékelte; a megbízás rendszeres jellege és a jelentős többletmunka ellátása miatt a kereset megalapozottságáról e körben is helytálló döntést hozott. Ily módon az elsőfokú bíróság a peresített időszak egészére

vonatkozóan helytállóan járt el, amikor megállapította a felperes megbízási díjra jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

[21] Annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett összegszerű mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét – a 2023. február 1. napjától számított perbeli részidőszak tekintetében is – az illetményalap 100%-ában határozta meg; az általa figyelembe vett és ítéletének [46]-[47] bekezdéseiben ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. Figyelemmel volt arra, hogy a felperes szolgálatirányító parancsnokként rendszeresen végzett járőri vegyes napi szolgálatokat, járőri szolgálatokat, továbbá arra is, hogy ezek a szolgálatteljesítési idejének jelentős részét tették ki. A fellebbezésben írtakkal szemben a jelentős többletmunka mint tényállási elem nem a megbízási díj összegszerűsége, hanem jogalapja körében vehető figyelembe, amely tekintetében – a fentiek szerint – a törvényszék helyesen döntött. Emellett téves az alperes érvelése a Hszt.-módosítás értelmezését illetően, mert nem a 2023. február 1. előtt végzett tevékenység mennyiségét kell viszonyítani a jogszabálmódosítás utáni tevékenység mennyiségéhez, hanem az eredeti szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatok mennyiségét az abba sorolható feladatok mennyiségéhez. Ez pedig kétségtől jelentős a felperes esetében mind a Hszt. módosítása előtti, mind az az utáni időszakot tekintve. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben a körben is osztotta. Az ítéltábla a fentiek okán az összegszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket – a Hszt. módosítása utáni időszakot illetően – nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; így módon nincs jogalap a helytálló ítéleti rendelkezés megváltoztatására.

[22] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[23] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perveztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára és 3. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a 4. § (1) bekezdése szerinti mérséklési kérelem hiányában a felszámított összeggel egyezően állapította meg.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 102.036 forint fellebbezési illeték a perveztes alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp.

99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[25] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 23.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Koós Szabolcs s.k.	dr. Oláh Zsolt s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró